

Jeg vilde ønske, at Loven kunde komme ud i en nogenlunde tilfredsstillende Skikkelse, selv om den ikke kan tilfredsstille alle, og jeg ved ikke, at der just er kommet noget frem her i Salen, som kunde tyde paa, at det vilde være saa overordentlig vanskeligt at komme til Rette om denne Sag. Der er jo ikke gjort saa overmaade væsentlige Indvendinger imod Forslaget, at man deraf kunde tænke sig, at det vilde være umuligt at komme til Enighed. Jeg vil haabe, at det skal lykkes at faa et Resultat ud af dette Forslags Behandling.

J. Scavenius: Det Lovforslag, der ligger for her, kende vi i alt væsentligt fra i Hjør. I Hjør blev der jo indbragt et Lovforslag om den mellemkommunale Beskatning af to ærede Medlemmer, og i det Udvalg, der blev rebsat, fremkom der Endringsforslag fra to andre ærede Medlemmer, hvoraf det ene er Medlem endnu, og det andet ikke er Medlem længere. Disse sidste Endringsforslag stemme i det væsentlige sammen med det Forslag, som er forelagt af Indenrigsministeren for det høje Ting. Jeg havde i Hjør ved Sagens første Behandling Vejlighed til at udtale mig om det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget, og jeg udtalte mig imod det. Endvidere havde jeg yderligere Vejlighed til at udtale mig, hvad dette angaar, i Udvalget, hvoraf jeg var Medlem, og for hvilket Udvalg min Mindretalsbetænkning jo er trykt i Rigsdagstidenden for i Hjør. Jeg skal ikke paa det nuværende Stadium komme videre ind paa Principperne, saa meget mindre, som jeg har været forhindret fra at høre Forhandlingerne de foregaaende Dage. Jeg skal kun gøre enkelte Bemærkninger, idet jeg forbeholder mig senere under Forhandlingernes Gang gennem Endringsforslag eller paa anden Maade at bringe de Anstuelser, jeg paa dette Omraade har, frem for det høje Ting, men jeg har dog nogle Bemærkninger at gøre allerede nu. Den første er den, at jeg med megen Interesse tog Lovforslaget for mig, og da jeg straks opdagede, at det var mig temmelig velbekendt, gik jeg til Motiverne for at se, hvad der egentlig til syvende og sidst kunde anføres fra Regeringens Side til Forsvar for den i og for sig ny Vej, man her er

kommen ind paa. Men der blev jeg skuffet, thi det omtales aldeles ikke i Motiverne, man gaar ud fra som en given Ting, at den nuværende Ordning er uheldig og paa mange Punkter uretsfærdig, og deri er jeg ganske enig, men deraf følger ikke, at det, man her vil indføre, selv om det retter en Del af de Fejl og maatte de fleste af de Fejl, der findes nu — hvilket jeg for Resten tvivler paa — i og for sig er retfærdigt. I Motiverne til § 6, der er den Paragraf, der særlig vedrører det mellemkommunale, hvilket jeg nærmest interesserer mig for, siges det som Forsvar — jeg maa i det mindste antage, at det skal være et Forsvar — for, at man er gaaet saa vidt, som man er, og dog ikke gaaet videre: „Ved den nærmere Gennemførelse af Sagen er man gaaet ud fra det Synspunkt, at Kommunerne kun synes at have Krav paa at beskaffe Indtægter, som hidrøre fra Indtægtskilder, der tage Del i de kommunale Goder eller paaføre Kommunen Byrder, medens det ikke kan være tilstrækkeligt, at Indtægten, rent stedlig set, hidrører fra Kommunens Omraade,“ og heraf slutter man paa den ene Side, at Forpagtningssagfisterne skulle betale efter denne § 6, og paa den anden Side, at Arvefæstesagfisterne, Tiender, Jordstyk, Prioritetsrenter ikke skulle betale. Jeg indrømmer: dette er mig absolut uforstaaeligt. Skal det, at et vist Næringsbrug, altsaa Landbrug, Agerbrug, bevirker Udgifter for Kommunen til Skoler, til Bevæsenet, maatte og saa til Fattigvæsenet, skal det være Grund for Kommunen til at beskaffe det, da maa der tages alle de Indtægter med, der flyde af Agerbruget, og ikke alene den tilfældige Indtægt, som vedkommende Bruger, vedkommende Gjer, naar han ikke bor i Kommunen, har. Thi det er Bruget, Agerbruget, som bevirker Udgifterne. Derimod kan det for saa vidt være Kommunen det samme, hvor Indtægten af Agerbruget falder, som selve Indtægten ikke bevirker nogen som helst Udgift for Kommunen. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det fra det Standpunkt, som man har indtaget, og naar man i det hele taget vil mene, at det er retfærdigt at gaa saa vidt at lade den uden for en Kommune boende Gjer betale personlig Skat i Kommunen, maa være aldeles uforstaaeligt, af